

Rolnummer 5616
Arrest nr. 144/2014 van 9 oktober 2014

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de artikelen 106 tot 110 van de programmawet van 27 december 2012 (wijzigingen van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken), ingesteld door de vzw « Belgische Federatie van Wijn en Gedistilleerd ».

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, F. Daoût en T. Giet, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 19 maart 2013 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 20 maart 2013, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 106 tot 110 van de programmawet van 27 december 2012 (wijzigingen van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken), bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 31 december 2012, tweede editie, door de vzw « Belgische Federatie van Wijn en Gedistilleerd », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Forton, advocaat bij de balie te Brussel.

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. F. T'Kint, advocaat bij het Hof van cassatie, heeft een memorie ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 18 december 2013 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 20 februari 2014, na de partijen te hebben uitgenodigd om, in een uiterlijk op 10 februari 2014 in te dienen aanvullende memorie, waarvan zij binnen dezelfde termijn een afschrift uitwisselen, te antwoorden op de volgende vragen :

« - Bestaan er, naast de verschillen in accijnzen, andere verschillen in belasting tussen bier en wijn ?

- Welke weerslag kan de in het geding zijnde belasting hebben op de concurrentieverhouding tussen bier en wijn, rekening houdend met de gemiddelde prijs die voor elk van die alcoholhoudende dranken in aanmerking moet worden genomen en met de analysemethodes die door het Hof van Justitie zijn ontwikkeld in zijn arresten *Commissie t. Verenigd Koninkrijk* van 12 juli 1983, 170/78 en *Commissie t. Zweden* van 8 april 2008, C-167/05 ?

- Dienen, in het geval dat de bestreden bepalingen zouden worden vernietigd, de gevolgen ervan te worden gehandhaafd krachtens artikel 8, tweede lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, en om welke reden(en) ? ».

Bij beschikking van 5 februari 2014 heeft het Hof de zaak verdaagd naar de terechtzitting van 4 maart 2014.

De verzoekende partij en de Ministerraad hebben ieder een aanvullende memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 4 maart 2014 :

- zijn verschenen :

. Mr. P. Forton, voor de verzoekende partij;

. Mr. F. T'Kint, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en T. Merckx-Van Goey verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in voortzetting gesteld op de terechtzitting van 1 april 2014.

De zaak is vervolgens meerdere keren in voortzetting gesteld. De verzoekende partij en de Ministerraad hebben ieder een tweede aanvullende memorie ingediend.

Op de openbare terechtzittingen van 1 april, 28 mei en 9 juli 2014 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. P. Forton, voor de verzoekende partij;
  - . Mr. F. T'Kint, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en T. Merckx-Van Goey verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord.

Op de openbare terechtzitting van 9 juli 2014 is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

A.1.1. De verzoekende partij merkt op dat haar beroep ontvankelijk is *ratione temporis* en dat zij doet blijken van de hoedanigheid en van het belang om in rechte te treden, aangezien zij een beroepsvereniging is waarvan de leden meer dan 95 pct. van het volume aan in België verhandelde wijnen en gedistilleerde dranken vertegenwoordigen en aangezien de bestreden norm de bijzondere accijnzen enkel op de door haar leden verhandelde alcoholhoudende dranken verhoogt met 12 pct.

A.1.2. De verzoekende partij leidt een enig middel af uit de schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet door de bestreden bepalingen, in zoverre de wetgever tussen de ondernemingen die alcoholhoudende dranken produceren, verpakken en invoeren en de ondernemingen die bieren produceren, verpakken en invoeren een verschil in behandeling invoert dat niet redelijk verantwoord is, terwijl er tussen die ondernemingen een concurrentieverhouding bestaat, aangezien hun producten substitueerbaar zijn. Zij merkt meer in het bijzonder op dat er een concurrentieverhouding bestaat tussen wijn, bepaalde dranken van de code van de gecombineerde nomenclatuur 2208 en bier. Zij voegt daaraan toe dat de wanverhouding tussen de gemiddelde prijzen van bier en van andere alcoholhoudende dranken, bij een gelijke hoeveelheid en bij gelijke volumes, niet is aangetoond en dat de fiscale inkomsten met betrekking tot bier integendeel samenhangen met de fiscale inkomsten met betrekking tot wijn, mousserende wijn en alcohol.

A.1.3. Volgens de verzoekende partij verantwoordt niets de verhoging van de accijnzen op alle alcoholhoudende dranken behalve op bier. Zij is van mening dat het verschil tussen, enerzijds, de verhoging met 12 pct. en, anderzijds, de *status quo* volkomen onevenredig is en dat de bestreden bepalingen het bierverbruik aanmoedigen en een concurrentieverstoring teweegbrengen.

A.1.4. De verzoekende partij beklemtoont dat de bestreden maatregel niet op adequate wijze tegemoetkomt aan de nagestreefde budgettaire doelstelling aangezien een groot deel van de consumenten zich aan die verhoging van de accijnzen zal aanpassen, hetzij door hun verbruik te verminderen, hetzij door hun aankoop te verplaatsen, hetzij door een illegale handel tussen Staten op te zetten. Die partij is van mening dat elk van die scenario's leidt tot een vermindering van de fiscale inkomsten voor de Belgische Staat.

Zij merkt bovendien op dat de wetgever, door de accijnzen op bier niet te verhogen, zich extra fiscale inkomsten ontzegt terwijl het gaat om een product dat veel wordt verbruikt.

Ten slotte beklemtoont zij dat de vermoedelijke stijging van het bierverbruik, te wijten aan de toepassing van de in het geding zijnde maatregel, en de daarmee samenhangende daling van het verbruik van de andere alcoholhoudende dranken, een vermindering van de fiscale inkomsten zullen inhouden.

A.1.5. De verzoekende partij merkt eveneens op dat de bestreden maatregel onevenredige gevolgen met zich meebrengt. Zij is immers van mening dat de biersector, nadat de consument zijn verbruik van andere alcoholhoudende dranken dan bier zal hebben verminderd, zijn prijzen wel eens zou kunnen verhogen om zich aan de prijs van de andere alcoholhoudende dranken aan te passen. Volgens de verzoekende partij vormt de bestreden maatregel dus een verdoken staatssteun.

A.1.6. Volgens de verzoekende partij strekken de richtlijnen 92/83/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 « betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken » en 92/84/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 « betreffende de onderlinge aanpassing van de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken » ertoe de fiscaliteit te harmoniseren en de protectionistische belastingstelsels te bestrijden en beogen zij bijgevolg discriminaties tegen te gaan en niet te dulden.

Wat het arrest C-356/85 van het Hof van Justitie van 9 juli 1987 betreft, merkt de verzoekende partij op dat het verschil in belasting in die zaak, waarin België in het geding was, 6 pct. bedroeg, namelijk de helft van het bij de bestreden bepalingen opgelegde verschil. Zij beklemtoont eveneens dat de analyse van substitueerbaarheid die destijds was verricht, thans niet langer actueel is aangezien de prijs een doorslaggevende factor is geworden, niet alleen omdat de consumenten in een periode van crisis leven, maar ook omdat de concurrentie op de markt van de alcoholhoudende dranken aanzienlijk is toegenomen.

A.2.1. De Ministerraad merkt allereerst op dat de wetgever over een erg ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wanneer het erom gaat het belastingtarief te bepalen dat op sommige producten van toepassing is, waarbij die bevoegdheid echter wordt beperkt door de van toepassing zijnde Europese regelgeving.

In dat verband beklemtoont de Ministerraad dat de voormelde richtlijn 92/84/EEG in onderscheiden minimumaccijnstarieven voor wijn, bier en andere alcoholhoudende dranken voorziet, die noch verband houden met, noch worden verantwoord door het alcoholvolume dat die dranken bevatten.

Volgens de Ministerraad brengt de richtlijn 92/84/EEG dus zelf een « discriminatie » en een eventuele « fiscale concurrentie » tussen die dranken teweeg. Diezelfde partij merkt eveneens op dat het Hof van Justitie geen strikt gelijke behandeling heeft geëist tussen de belasting die aan wijn en aan bier wordt opgelegd, met name wegens het feit dat zij maar gedeeltelijk substitueerbaar zijn en de productiemethode ervan verschillend is.

A.2.2. De Ministerraad merkt op dat bij gelijke hoeveelheden, het prijsverschil tussen bier en wijn, voor een gelijkwaardige kwaliteit, aanzienlijk blijft, zelfs afgezien van de accijnzen en de verhoging ervan bij de bestreden bepaling, en dat de keuze van de consumenten niet afhangt van die belasting, maar van hun smaak en hun gewoontes, alsook van de verschillende smaakkenmerken van de in het geding zijnde alcoholhoudende dranken.

A.2.3. De Ministerraad preciseert vervolgens dat de bestreden bepalingen zijn aangenomen om gezien de huidige economische context onmiddellijk effect te sorteren en dat het Hof ter zake maar over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt.

Volgens de Ministerraad passen de bestreden bepalingen in het kader van de keuzes die tijdens het begrotingsconclaaf van november 2012 zijn gemaakt, nemen zij de Europese wetgeving in acht en passen zij in het kader van de ruime beoordelingsbevoegdheid van de wetgever. Hij is van mening dat zij niet kennelijk onredelijk zijn, niet op een kennelijke vergissing berusten en geen onevenredige gevolgen hebben, zonder dat moet worden stilgestaan bij de hypothese volgens welke de fiscale inkomsten nog meer hadden kunnen worden verhoogd indien de wetgever had besloten om de accijnzen op bier te verhogen.

A.3. Verzocht te antwoorden op de door het Hof gestelde vragen, doet de verzoekende partij allereerst gelden dat er tussen de belasting van wijn en van bier andere verschillen dan het accijnstarief bestaan. Zij merkt aldus op dat het accijnstarief op bier wordt berekend per graad Plato, dat de door kleine producenten geproduceerde bieren een accijnsverlaging genieten en dat de bierproducenten zich op een specifieke graad Plato kunnen concentreren om een aan die berekeningswijze inherente accijnsverlaging te genieten. De verzoekende partij doet aldus gelden dat bier van 11 graden Plato (met een alcoholgehalte van 6,05 pct.) aan hetzelfde accijnstarief zal worden onderworpen als bier van 10 graden Plato, zijnde met een alcoholgehalte van 5,5 pct., hetgeen leidt tot een accijnsverlaging van 9,09 pct.

Diezelfde partij beklemtoont dat bier in essentie een nationaal product is, dat in de verkoop van alcoholhoudende dranken overheerst, terwijl wijn in essentie een ingevoerd product is. Zij merkt op dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de Staten niet mogen proberen de drinkgewoonten te bestendigen. De verzoekende partij is evenwel van mening dat de wetgever de accijnzen op wijn heeft verhoogd om zich te verzetten tegen de tendens volgens welke het wijnverbruik toeneemt ten koste van het bierverbruik. Die voor bier gunstige beschermende werking wordt nog versterkt door de toepassing van de btw op de prijzen, inclusief accijnzen, van alcoholhoudende dranken, alsook door de bestaande verschillen in de wijze van berekening van de accijnzen tussen wijn en bier.

De verzoekende partij merkt eveneens op dat wijn en bier enkel met elkaar kunnen worden vergeleken door de prijzen van gewone wijn en van gewoon bier in aanmerking te nemen. Volgens die partij bedraagt de gewone prijs van een liter wijn met een alcoholpercentage tussen 9 en 11 pct. evenwel 5 euro, inclusief alle belastingen, terwijl de gewone prijs, inclusief alle belastingen, van een liter bier met een alcoholpercentage tussen 5 en 6 pct. 4,5 euro bedraagt. Die partij is van mening dat de weerslag van de accijns, gecumuleerd met de btw, op de verkoopprijs voortaan 12,77 pct. voor wijn en 3,34 pct. voor bier bedraagt. Zij leidt daaruit af dat de extra belasting op wijn zowel relatief als absoluut is in zoverre de belasting van wijn niet alleen is verhoogd ten opzichte van die van bier, maar bovendien wijn gemiddeld viermaal zwaarder wordt belast dan bier, bij identieke volumes.

De verzoekende partij is ten slotte van mening dat de gevolgen van de bestreden bepalingen niet zouden moeten worden gehandhaafd indien die bepalingen zouden worden vernietigd.

A.4. Verzocht te antwoorden op de door het Hof gestelde vragen, merkt de Ministerraad allereerst op dat er tussen wijn en bier geen enkel ander verschil in belasting bestaat dan het verschil in accijnzen.

Hij beklemtoont daarenboven dat de Europese wetgever die twee dranken niet soortgelijk heeft bevonden, zoals de richtlijnen met betrekking tot de accijnzen aantonen, maar dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat er tussen bier en de wijnen die het meest in trek zijn, een concurrentieverhouding kan bestaan.

Volgens de Ministerraad, die verwijst naar de statistische gegevens van de FOD Economie, was de prijs van een liter in trek zijnde wijn, vóór de inwerkingtreding van de bestreden wetgeving, ongeveer driemaal hoger dan de prijs van een liter gewoon bier, en is hij thans nog steeds driemaal hoger. Die partij is van mening dat het bijgevolg erg twijfelachtig is dat de schommeling van de accijnstarieven een weerslag op de consument heeft.

De Ministerraad merkt op dat hetzelfde geldt indien de prijzen van trappistenbier en van rosé met elkaar worden vergeleken in zoverre het prijsverschil significant blijft, zowel vóór als na de inwerkingtreding van de bestreden wet. De Ministerraad merkt bovendien op dat die producten doorgaans aan verschillende verwachtingen van de consumenten beantwoorden.

Diezelfde partij beklemtoont dat het aandeel van de accijnzen en van de btw 30,5 pct. van de prijs van een liter bier van 12 graden Plato bedraagt, 25,4 pct. van de prijs van een fles rosé en 22,6 pct. van de prijs van een fles champagne. De prijsschommeling die te wijten is aan de verhoging van de accijnzen, vertegenwoordigt een stijging van 1,1 pct. voor een liter bier van 12 graden Plato, van 1,6 pct. voor de fles rosé en van 0,9 pct. voor de fles champagne.

De Ministerraad is ten slotte van mening dat bij een vernietiging van de bestreden bepalingen de gevolgen ervan zouden moeten worden gehandhaafd tot het aannemen van een nieuwe regelgeving, binnen een termijn van zes maanden vanaf de bekendmaking van het arrest. Een vernietiging zonder meer zou immers tot grote administratieve moeilijkheden leiden, zonder de billijkheid in acht te nemen, aangezien het de eindverbruikers zijn die de verhoging van het accijnstarief hebben gedragen, terwijl de terugbetaling enkel betrekking zou hebben op de aangever, namelijk de handelaar die de accijns heeft betaald.

A.5. Op verzoek van het Hof hebben de partijen hun antwoorden aangevuld.

A.6. De Ministerraad heeft aldus doen gelden dat de Administratie der douane en accijnzen niet in staat was andere cijfergegevens te verstrekken dan die welke reeds door de Ministerraad zijn voorgelegd.

Wat betreft de vraag of de door het Hof van Justitie uitgewerkte vergelijkende tests te dezen van toepassing waren, beklemtoont de Ministerraad dat de door het Hof van Justitie gehanteerde criteria verschillen volgens de in aanmerking genomen zaak en dat de in het arrest C-167/05 in werking gestelde test (vergelijking van de fiscale last ten opzichte van het alcoholgehalte) niet onmiddellijk zou kunnen worden overgenomen in België waar de accijnzen op wijn en bier krachtens een verschillende methode worden berekend. De Ministerraad wijst eveneens erop dat het Hof van Justitie met name in datzelfde arrest heeft opgemerkt dat het niet volstond te bewijzen dat de fiscale last van wijn of van bier hoger was om tot de concurrentievervalsing te besluiten maar dat ook moest worden aangetoond dat dat verschil in belasting de betrokken markt kon beïnvloeden.

A.7. De verzoekende partij doet op haar beurt gelden dat de prijs van een liter goedkopere wijn, gezien de prijzen die in de grote supermarkten worden toegepast, in september 2013 tussen 2,67 en 3,99 euro bedroeg, terwijl de prijs van een liter goedkoper bier op hetzelfde ogenblik tussen 1,43 en 3,99 euro bedroeg.

Diezelfde partij merkt op dat er geen exacte omzettingsregel bestaat tussen de graad Plato en het alcoholpercentage, maar dat een goede schatting kan worden weergegeven door middel van de volgende vergelijking : $P = (258,6 \times (d-1))/(0,88d + 0,12)$.

Zij merkt ook op dat de vergelijkende methode, die door het Hof van Justitie in zijn arrest C-167/05 is aangenomen, te dezen leidt tot een prijsverhouding van 1 tot 1,22. Zij besluit daaruit dat het gedifferentieerde accijnstarief een element is dat het gedrag van de consument beïnvloedt. In verband met het arrest C-170/78 van het Hof van Justitie merkt zij eveneens op dat de beschermende werking ten voordele van bier, die in dat arrest is vastgesteld, om dezelfde soort van redenen ook in België wordt teruggevonden.

- B -

B.1.1. De verzoekende partij vordert de vernietiging van de artikelen 106 tot 110 van de programmawet van 27 december 2012. Die bepalingen wijzigen de artikelen 9, 12, 15 en 17 van de wet van 7 januari 1998 « betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken » vanaf 1 januari 2013.

B.1.2. De artikelen 106 tot 110 van de bestreden wet strekken ertoe het bedrag van de op wijn, gegiste dranken, indirecte producten en ethylalcohol geheven accijnzen te verhogen. Zij bepalen :

« Art. 106. In artikel 9 van de wet van 7 januari 1998 betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 2001 en de wet van 30 december 2002, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in paragraaf 1, eerste streepje, onder de titel ‘ niet-mousserende wijn ’, worden de woorden ‘ bijzondere accijns : 47,0998 EUR ’ vervangen door de woorden ‘ bijzondere accijns : 52,7500 EUR ’;

2° in paragraaf 1, tweede streepje, onder de titel ‘mousserende wijn’, worden de woorden ‘bijzondere accijns : 161,1308 EUR’ vervangen door de woorden ‘bijzondere accijns : 180,5000 EUR’;

3° in paragraaf 3, worden de woorden ‘een bijzondere accijns van 14,8736 EUR’ vervangen door de woorden ‘een bijzondere accijns van 16,7000 EUR’.

Art. 107. In artikel 12 van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 2001 en de wet van 30 december 2002, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in paragraaf 1, eerste streepje, onder de titel ‘niet-mousserende dranken’, worden de woorden ‘bijzondere accijns : 47,0998 EUR’ vervangen door de woorden ‘bijzondere accijns : 52,7500 EUR’;

2° in paragraaf 1, tweede streepje, onder de titel ‘mousserende dranken’, worden de woorden ‘bijzondere accijns : 161,1308 EUR’ vervangen door de woorden ‘bijzondere accijns : 180,5000 EUR’;

3° in paragraaf 3, worden de woorden ‘een bijzondere accijns van 14,8736 EUR’ vervangen door de woorden ‘een bijzondere accijns van 16,7000 EUR’.

Art. 108. In artikel 15 van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 2001 en de wet van 30 december 2002, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in paragraaf 1, worden de woorden ‘een bijzondere accijns van 32,2262 EUR’ vervangen door de woorden ‘een bijzondere accijns van 44,0687 EUR’;

2° in paragraaf 2, worden de woorden ‘een bijzondere accijns van 27,2683 EUR’ vervangen door de woorden ‘een bijzondere accijns van 36,2002 EUR’;

3° in paragraaf 3, *a*), worden de woorden ‘bijzondere accijns : 94,1995 EUR’ vervangen door de woorden ‘bijzondere accijns : 113,5687 EUR’;

4° in paragraaf 3, *b*), worden de woorden ‘bijzondere accijns : 114,0310 EUR’ vervangen door de woorden ‘bijzondere accijns : 133,4002 EUR’.

Art. 109. In artikel 17 van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 2001, de wet van 30 december 2002, het koninklijk besluit van 10 augustus 2005 en bij de programmawet van 20 juli 2006, worden de woorden ‘bijzondere accijns : 1.529,1312 EUR’ vervangen door de woorden ‘bijzondere accijns : 1.738,8958 EUR’.

Art. 110. De artikelen 106 tot 109 treden in werking op 1 januari 2013 ».

B.1.3. Zoals zij bij de bestreden wet zijn gewijzigd, bepaalden de artikelen 9, 12, 15 en 17 van de voormelde wet van 7 januari 1998 :

« Art. 9. § 1. De hier te lande voor het verbruik uitgeslagen wijn wordt onderworpen aan een accijns en een bijzondere accijns die als volgt worden vastgesteld per hectoliter eindproduct :

- niet-mousserende wijn :

accijns : 0 EUR;

bijzondere accijns : 52,7500 EUR;

- mousserende wijn :

accijns : 0 EUR;

bijzondere accijns : 180,5000 EUR.

§ 2. Het te belasten volume wordt uitgedrukt in hectoliter en tot op een liter nauwkeurig, waarbij delen van een liter worden verwaarloosd.

§ 3. Een accijns van 0 EUR en een bijzondere accijns van 16,7000 EUR worden geheven op om het even welke niet-mousserende en mousserende wijn met een effectief alcoholvolumegehalte van niet meer dan 8,5 % vol ».

« Art. 12. § 1. De hier te lande voor het verbruik uitgeslagen andere gegiste dranken worden, per hectoliter van het eindproduct, onderworpen aan een accijns en een bijzondere accijns die als volgt worden vastgesteld :

- niet-mousserende dranken :

accijns : 0 EUR;

bijzondere accijns : 52,7500 EUR;

- mousserende dranken :

accijns : 0 EUR;

bijzondere accijns : 180,5000 EUR.

§ 2. Het te belasten volume wordt uitgedrukt in hectoliter en tot op een liter nauwkeurig, waarbij delen van een liter worden verwaarloosd.

§ 3. Een accijns van 0 EUR en een bijzondere accijns van 16,7000 EUR worden geheven op om het even welke andere mousserende of niet-mousserende gegiste dranken met een effectief alcoholvolumegehalte van niet meer dan 8,5 % vol ».

« Art. 15. § 1. De hier te lande voor het verbruik uitgeslagen tussenproducten worden onderworpen aan een accijns van 66,9313 EUR en aan een bijzondere accijns van 44,0687 EUR per hectoliter van het eindproduct.

§ 2. De hier te lande voor het verbruik uitgeslagen tussenproducten die een effectief alcoholvolumegehalte hebben van niet meer dan 15 % vol, zijn onderworpen aan een accijns van 47,0998 EUR en aan een bijzondere accijns van 36,2002 EUR per hectoliter van het eindproduct.

§ 3. De hier te lande voor het verbruik uitgeslagen tussenproducten die verpakt zijn in flessen met een champignonvormige stop die door draden of banden of anderszins is geborgd, of een overdruk hebben die teweeggebracht is door koolzuurgas in oplossing, van 3 bar of meer, worden per hectoliter van het eindproduct onderworpen aan een accijns en een bijzondere accijns die als volgt worden vastgesteld :

a) tussenproducten bedoeld in paragraaf 1 :

- accijns : 66,9313 EUR;
- bijzondere accijns : 113,5687 EUR;

b) tussenproducten bedoeld in paragraaf 2 :

- accijns : 47,0998 EUR;
- bijzondere accijns : 133,4002 EUR.

§ 4. Het belastbare volume wordt uitgedrukt in hectoliter en tot op een liter nauwkeurig, waarbij delen van een liter worden verwaarloosd ».

« Art. 17. Hier te lande voor het verbruik uitgeslagen ethylalcohol is onderworpen aan een accijns en een bijzondere accijns, die, per hectoliter absolute alcohol bij een temperatuur van 20 °C, als volgt worden vastgesteld :

- accijns : 223,1042 EUR;
- bijzondere accijns : 1.738,8958 EUR.

Die rechten worden berekend op grond van het aantal hectoliter absolute alcohol.

Het volume absolute alcohol bij een temperatuur van 20 °C, vervat in een alcoholhoudend product, wordt uitgedrukt in percenten tot op een tiende van een percent nauwkeurig (effectief alcoholvolumegehalte) waarbij delen van een tiende percent worden verwaarloosd. Het volume van de belastbare producten wordt uitgedrukt in hectoliter, liter en tot op een deciliter nauwkeurig, waarbij delen van een deciliter worden verwaarloosd ».

B.1.4. Artikel 5 van de voormelde wet van 7 januari 1998, met betrekking tot de op bier geheven accijnzen, werd niet gewijzigd bij de bestreden bepaling. Vóór de wijziging ervan bij de wetten van 17 juni 2013 en van 30 juli 2013 bepaalde dat artikel :

« § 1. Het bier dat hier te lande voor het verbruik wordt uitgeslagen is onderworpen aan een accijns en een bijzondere accijns die, per hectolitergraad Plato van het eindproduct, als volgt worden vastgesteld :

- accijns : 0,7933 EUR;
- bijzondere accijns : 0,9172 EUR.

[...]

§ 6. Het aantal hectolitergraden Plato is het resultaat van de vermenigvuldiging van het volume te belasten bier met het aantal graden Plato ervan.

Voor de toepassing van dit hoofdstuk drukt het aantal graden Plato het gewichtspercentage uit van het extract in 100 gram bier, zoals dat wordt teruggerekend uit het werkelijke extract en de alcohol vervat in het eindproduct.

§ 7. Voor de berekening van de accijns en de bijzondere accijns, zijn de bieren ingedeeld in categorieën per twee graden Plato waarbij het aantal graden Plato dat in aanmerking moet worden genomen voor alle bieren die tot een bepaalde categorie behoren, als volgt is vastgesteld :

Categories	Graden Plato van toepassing voor de belasting
- bier van meer dan 1 tot 3 Plato	2
- bier van meer dan 3 tot 5 Plato	4
- bier van meer dan 5 tot 7 Plato	6
- bier van meer dan 7 tot 9 Plato	8
- bier van meer dan 9 tot 11 Plato	10
- bier van meer dan 11 tot 13 Plato	12
- bier van meer dan 13 tot 15 Plato	14
- bier van meer dan 15 tot 17 Plato	16
- bier van meer dan 17 tot 19 Plato	18
- bier van meer dan 19 tot 21 Plato	20
- bier van meer dan 21 tot 23 Plato	22
- bier van meer dan 23 tot 25 Plato	24
- bier van meer dan 25 tot 27 Plato	26
- bier van meer dan 27 tot 29 Plato	28
- bier van meer dan 29 Plato	30

».

B.1.5. De artikelen 9, 12, 15 en 17 van de wet van 7 januari 1998 werden vervolgens gewijzigd bij de artikelen 69 tot 73 van de wet van 17 juni 2013 « houdende fiscale en financiële bepalingen en bepalingen betreffende de duurzame ontwikkeling » en bij de artikelen 63 tot 66 van de wet van 30 juli 2013 « houdende diverse bepalingen ». Bovendien hebben artikel 68 van de voormelde wet van 17 juni 2013 en artikel 62 van de voormelde wet van 30 juli 2013 eveneens artikel 5 van de wet van 7 januari 1998, met betrekking tot de op bier geheven accijnzen, gewijzigd.

De artikelen 62 tot 66 van de wet van 30 juli 2013 zijn op 5 augustus 2013 in werking getreden (artikel 67) en hebben geen terugwerkende kracht. Hetzelfde geldt voor de artikelen 69 tot 73 van de wet van 17 juni 2013, die op 8 juli 2013 in werking zijn getreden.

Het Hof dient bijgevolg geen rekening te houden met die wijzigingen bij het onderzoek van het beroep tot vernietiging.

B.2.1. De verzoekende partij leidt een enig middel af uit de schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet door de artikelen 106 tot 110 van de bestreden wet. Zij verwijt de wetgever dat hij de accijnzen op alcoholhoudende dranken behalve op bier heeft verhoogd, waardoor een niet redelijk verantwoord verschil in behandeling is ingevoerd tussen de ondernemingen die bier produceren, verpakken en invoeren en de ondernemingen die andere alcoholhoudende dranken produceren, verpakken en invoeren.

B.2.2. Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet moeten de middelen van het verzoekschrift te kennen geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden zijn geschonden, alsook welke de bepalingen zijn die deze regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden.

Bovendien moet, wanneer een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie wordt aangevoerd, in de regel worden gepreciseerd welke categorieën van personen met elkaar moeten worden vergeleken en in welk opzicht de bestreden bepalingen een verschil in behandeling teweegbrengen dat discriminerend zou zijn.

B.2.3. De uiteenzetting van het verzoekschrift laat het Hof echter niet toe om met zekerheid de tweede categorie van beoogde ondernemingen duidelijk te omlijnen, noch de motieven waarom die ondernemingen, in hun geheel genomen, door de bestreden wet zouden worden gediscrimineerd.

De verzoekende partij brengt immers geen enkel element aan dat kan aantonen in welk opzicht alle andere alcoholhoudende dranken dan bier met bier kunnen worden vergeleken. Het staat niet aan het Hof een gedifferentieerde behandeling te onderzoeken waarbij het zelf de categorieën waarmee rekening dient te worden gehouden, zou moeten omschrijven.

B.2.4. In die mate is het middel onontvankelijk.

B.2.5. Daarentegen bekritiseert de verzoekende partij specifiek het verschil in behandeling dat is ingevoerd tussen, enerzijds, de ondernemingen die wijn of alcoholhoudende dranken produceren, verpakken of invoeren, die beantwoorden aan de beschrijving van tariefpost 2208 van de gecombineerde nomenclatuur die in bijlage I van de verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 « met betrekking tot de tarief- en statistiek nomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief » is vervat en die een alcoholvolumegehalte hebben dat identiek is aan bier of wijn, en, anderzijds, de ondernemingen die bier produceren, verpakken of invoeren.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in de toelichting op tariefpost 2208, uitgewerkt in het kader van het mondiale geharmoniseerde systeem inzake de omschrijving en de codering van goederen waarop de gecombineerde nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief is gebaseerd, de draagwijdte van die post wordt beperkt, hetzij tot gedistilleerde dranken, likeuren en andere dranken die gedistilleerde alcohol bevatten, ongeacht het alcoholgehalte ervan, hetzij tot ethylalcohol met een alcoholvolumegehalte van minder dan 80 pct. die, ook al is hij geschikt voor consumptie, geen aromatische bestanddelen bevat.

De verzoekende partij laat echter na de alcoholhoudende dranken te identificeren die zich, hoewel zij onder tariefpost 2208 vallen, zoals die zonet is geëxpliciteerd, in een situatie kunnen bevinden die vergelijkbaar is met bier gelet op een maatregel waarbij een belasting wordt vastgesteld en waarbij, zoals te dezen, zowel met de kenmerken en het vervaardigingsproces

van de in het geding zijnde producten als met het alcoholgehalte ervan rekening wordt gehouden teneinde het belastingniveau ervan te bepalen.

B.2.6. Het Hof beperkt zijn onderzoek van de bestreden bepalingen dus in zoverre zij met betrekking tot de van toepassing zijnde accijnzen een onderscheid tussen bier en wijn invoeren.

B.3.1. De voormelde wet van 7 januari 1998 « strekt ertoe [het] koninklijk besluit » van 29 december 1992 « betreffende de structuur en de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken » waarbij de richtlijnen 92/83/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 « betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken » en 92/84/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 « betreffende de onderlinge aanpassing van de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken » worden omgezet, « te bekrachtigen » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 1103/1, p. 2).

B.3.2. De artikelen 5 en 6 van de voormelde richtlijn 92/84/EEG bepalen :

« Artikel 5

Het minimumtarief van de accijns op wijn wordt met ingang van 1 januari 1993 vastgesteld op :

- 0 ecu voor niet-mousserende wijn, en
- 0 ecu voor mousserende wijn

per hectoliter van het produkt.

Artikel 6

Het minimumtarief van de accijns op bier wordt met ingang van 1 januari 1993 vastgesteld op :

- 0,748 ecu per hectoliter/graad Plato, of
- 1,87 ecu per hectoliter/alcoholgehalte

van het eindprodukt ».

B.3.3. De artikelen 2, 3, 8 en 9 van de voormelde richtlijn 92/83/EEG bepalen :

« Artikel 2

In deze richtlijn wordt onder ‘ bier ’ verstaan elk produkt van GN-code 2203 alsmede elk produkt van GN-code 2206 dat een mengsel van bier en niet-alcoholhoudende dranken bevat, in beide gevallen met een effectief alcoholvolumegehalte van meer dan 0,5 % vol.

Artikel 3

1. De accijns die door de Lid-Staten op bier wordt geheven, wordt bepaald op grond van :

- het aantal hectoliters/graden Plato, ofwel
- het aantal hectoliters/effectief alcoholvolumegehalte

van het eindprodukt.

[...] ».

« Artikel 8

In deze richtlijn :

1. wordt onder ‘ niet-mousserende wijn ’ verstaan alle produkten van de GN-codes 2204 en 2205, met uitzondering van mousserende wijn als omschreven in lid 2 :

- met een effectief alcoholvolumegehalte van meer dan 1,2 doch niet meer dan 15 % vol, voor zover de alcohol in het eindprodukt volledig door gisting is verkregen;

- met een effectief alcoholvolumegehalte van meer dan 15 doch niet meer dan 18 % vol, voor zover zij zonder enige verrijking zijn geproduceerd en de alcohol in het eindprodukt volledig door gisting is verkregen;

2. wordt onder ‘ mousserende wijn ’ verstaan : alle produkten van de GN-codes 2204 10, 2204 21 10, 2204 29 10 en 2205 :

- die verpakt zijn in flessen met een champignonvormige stop die door draden of banden of anderszins is geborgd, of die een overdruk hebben die teweeggebracht is door koolzuurgas in oplossing, van 3 bar of meer;

- die een effectief alcoholvolumegehalte hebben van meer dan 1,2 doch niet meer dan 15 % vol, voor zover de alcohol in het eindprodukt volledig door gisting is verkregen.

Artikel 9

1. De accijns die door de Lid-Staten op wijn wordt geheven, wordt bepaald op grond van het aantal hectoliters eindprodukt.

2. Onverminderd de leden 3 en 4 passen de Lid-Staten hetzelfde accijnstarief toe op alle produkten die aan de accijns op niet-mousserende wijn zijn onderworpen. Evenzo passen zij hetzelfde accijnstarief toe op alle produkten die aan de accijns op mousserende wijn zijn onderworpen. Zij mogen op niet-mousserende en op mousserende wijn hetzelfde accijnstarief toepassen.

3. De Lid-Staten mogen op alle soorten niet-mousserende en mousserende wijn met een effectief alcoholvolumegehalte van niet meer dan 8,5 % vol verlaagde accijnstarieven toepassen.

4. Lid-Staten die op 1 januari 1992 een hoger accijnstarief toepasten op niet-mousserende wijnen als gedefinieerd in artikel 8, lid 1, tweede streepje, mogen dit tarief blijven toepassen. Dit hogere tarief mag niet meer bedragen dan het normale nationale tarief voor tussenprodukten ».

B.4.1. De Ministerraad is voorafgaandelijk van mening dat het verschil in behandeling niet discriminerend is om reden dat de wetgever het bij de richtlijn 92/84/EEG op Europees niveau opgelegde kader heeft nageleefd en enkel op redelijke wijze gebruik heeft gemaakt van de beoordelingsmarge die die richtlijn hem toekende.

B.4.2. Er dient in dat verband te worden beklemtoond dat de beoordelingsvrijheid die bij de omzetting van een richtlijn aan de Staten kan worden gelaten, niet in die zin kan worden geïnterpreteerd dat zij de wetgever toestaat de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet te schenden.

Bovendien heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat « de richtlijnen 92/83 en 92/84 de lidstaten enkel verplichten, een minimumaccijns [...] toe te passen », waarbij hun « voldoende beoordelingsmarge » wordt gelaten « om te verzekeren, dat de heffing op wijn en die op bier zich zodanig tot elkaar verhouden dat elke bescherming van de binnenlandse productie [...] is uitgesloten », zodat die richtlijn artikel 110 van het VWEU niet kan schenden omdat zij « de lidstaten een beoordelingsmarge [laat] die ruim genoeg is opdat deze ze ten uitvoer kunnen leggen op een wijze die strookt met de vereisten van het Verdrag » (HvJ, 17 juni 1999, C-166/98, *Socridis*, punten 19-20).

B.4.3. Het louter voldoen aan de minimale eisen van de richtlijn kan bijgevolg noch de wetgever ervan vrijstellen het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in acht te nemen, noch hem ontheffen van de naleving van de ter zake relevante regels van het primaire Unierecht.

Daaruit volgt dat de door de Ministerraad aangevoerde verantwoording niet kan worden aangenomen.

B.5. Rekening houdend met de aard van de bestreden bepalingen en met de uiteenzetting in het verzoekschrift, dient het Hof de bestaanbaarheid ervan met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet te onderzoeken, door terdege rekening te houden met de eisen die voortvloeien uit het Europese Unierecht en in het bijzonder uit artikel 110, lid 2, van het VWEU, zoals het wordt geïnterpreteerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar de verzoekende partij verwijst. Het Hof heeft de partijen meermaals uitgenodigd zich daaromtrent nader te verklaren.

B.6.1. Artikel 110 van het VWEU bepaalt :

« De lidstaten heffen op producten van de overige lidstaten, al dan niet rechtstreeks, geen hogere binnenlandse belastingen van welke aard ook dan die welke, al dan niet rechtstreeks, op gelijksoortige nationale producten worden geheven.

Bovendien heffen de lidstaten op de producten van de overige lidstaten geen zodanige binnenlandse belastingen, dat daardoor andere producties zijdelings worden beschermd ».

B.6.2. Artikel 110 van het VWEU is van toepassing op « geldelijke lasten » die, zoals te dezen, « voortvloeien uit een algemeen systeem van binnenlandse heffingen waardoor categorieën van producten volgens dezelfde objectieve criteria stelselmatig worden getroffen, ongeacht de oorsprong of de bestemming ervan » (HvJ, 8 november 2007, C-221/06, *Stadtgemeinde Frohnleiten*, punt 31).

B.6.3. Het Hof van Justitie interpreteert die bepaling als volgt :

« [...] Artikel [110 van het VWEU] [...] in zijn geheel [heeft] tot doel [...] het vrije verkeer van goederen tussen de lidstaten onder normale mededingingsvoorwaarden te verzekeren door elke vorm van bescherming uit te sluiten die het gevolg kan zijn van de toepassing van binnenlandse belastingen die discriminerend zijn ten opzichte van producten uit

andere lidstaten, en de volstrekte neutraliteit van de binnenlandse belastingen te garanderen wat de mededinging tussen nationale producten en ingevoerde producten betreft [...].

In dat perspectief dient artikel [110], tweede alinea, [van het VWEU] elke vorm van zijdelings fiscaal protectionisme tegen te gaan in het geval van ingevoerde producten die, hoewel zij niet gelijksoortig zijn in de zin van de eerste alinea, niettemin zijdelings of potentieel, al is het maar gedeeltelijk, in een mededingingsverhouding staan met sommige binnenlandse producten [...] » (HvJ, grote kamer, 8 april 2008, C-167/05, *Commissie t. Zweden*, punten 40-41).

Die bepaling « moet [...] ruim worden uitgelegd, zodat alle fiscale regelingen die al dan niet rechtstreeks inbreuk kunnen maken op de gelijkheid van behandeling van nationale of ingevoerde producten, eronder vallen. Het in dit artikel geformuleerde verbod geldt derhalve voor alle belastingen waardoor de invoer van producten van oorsprong uit andere lidstaten kan worden afgeremd ten gunste van nationale producten » (HvJ, 8 november 2007, reeds aangehaald, punt 40).

B.7.1. Er wordt niet betwist dat de bierproductie voornamelijk nationaal is terwijl de wijnproductie voornamelijk ingevoerd is.

B.7.2. Daarenboven, zoals de verzoekende partij heeft opgemerkt, kunnen wijn en bier in zekere mate als concurrerende producten worden beschouwd met het oog op de toepassing van artikel 110, tweede alinea, van het VWEU.

Aldus heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Blijkens de rechtspraak kunnen wijn en bier tot op zekere hoogte aan dezelfde behoeften voldoen zodat zij in zekere mate substitueerbaar zijn, waarbij het Hof evenwel heeft verklaard dat, gelet op de grote verschillen in kwaliteit en dus in prijs tussen wijnsoorten, bij de bepaling van de beslissende mededingingsverhouding tussen bier, een populaire en veel verbruikte drank, en wijn dient te worden uitgegaan van de wijnen die bij het grote publiek het meest in trek zijn, namelijk in het algemeen de lichtste en de goedkoopste soorten [...] » (HvJ, grote kamer, 8 april 2008, C-167/05, *Commissie t. Zweden*, punt 43).

Dergelijke overwegingen lijken eveneens te gelden voor alle nationale markten, behalve wanneer een bijzonder kenmerk van de beoogde nationale markt « een andere beoordeling [kan] rechtvaardigen » (*ibid.*, punt 44).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt eveneens dat er een concurrentieverhouding bestaat tussen een bier met een alcoholpercentage van 3,5 pct. en een wijn met een alcoholpercentage van 12,5 pct., weliswaar binnen een systeem waarin de detailhandel in die twee dranken als monopolie was toevertrouwd aan een onderneming die aan de Staat toebehoort (*ibid.*, punt 44). In elk geval werd een concurrentieverhouding aangetoond tussen bier en een wijn met een alcoholpercentage van 9 pct. (HvJ, 12 juli 1983, 170/78, *Commissie t. Verenigd Koninkrijk*, punten 11-12).

Het bekritiseerde verschil in belasting dient dus in ogenschouw te worden genomen in het licht van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 110, tweede alinea, van het VWEU. Het Hof moet bijgevolg, enerzijds, de omvang van het verschil in belasting evalueren in het licht van de door het Hof van Justitie ter zake uitgewerkte vergelijkingsmethodes en, anderzijds, de weerslag beoordelen die dat verschil in belasting op de keuze van de consumenten kan hebben.

B.8.1. In zijn arrest van 12 juli 1983, in de zaak 170/78 *Commissie t. Verenigd Koninkrijk*, heeft het Hof van Justitie drie analysemethodes in aanmerking genomen om te bepalen of wijn meer werd belast dan bier, door respectievelijk « de fiscale last aan het volume, het alcoholgehalte en de prijs van de produkten » te toetsen (punt 18).

Overigens is het btw-tarief dat op wijn en op bier van toepassing is, identiek, zodat het verschil in belasting enkel voortvloeit uit de verschillende accijnzen waaraan die dranken worden onderworpen.

B.8.2. In dat verband moet worden beklemtoond dat bij de berekeningswijze van de accijns die per liter bier wordt geheven, niet het alcoholvolumegehalte van bier maar de gradatie ervan, in graden Plato, afgerond overeenkomstig de in artikel 5, § 7, van de wet van 7 januari 1998 vervatte tabel, als referentie wordt genomen.

B.9.1. Volgens de verzoekende partij, die op dat punt niet is tegengesproken door de Ministerraad, zou het mogelijk zijn, hoewel de graad Plato in een niet-lineair verband met het alcoholvolumegehalte staat, in zekere mate een vaste verhouding tussen die twee gradaties vast te stellen.

In haar eerste aanvullende memorie heeft de verzoekende partij een dergelijke verhouding in die zin vastgesteld dat één procent alcohol gelijk zou zijn aan 0,55 graden Plato. Door het Hof uitgenodigd die formule toe te lichten, was de verzoekende partij in haar tweede aanvullende memorie van mening dat de omzetting kon worden verkregen door middel van de volgende vergelijking : « $P = (258,6 \times (d-1))/(0,88d + 0,12)$ ». Bij gebrek aan aanvullende precisering door de verzoekende partij, moet P wellicht worden begrepen als graden Plato en d als het alcoholvolumegehalte.

B.9.2. De resultaten die door de toepassing van een dergelijke vergelijking worden verkregen, zijn evenwel niet alleen totaal verschillend van die welke met de door de verzoekende partij verstrekte eerste formule zijn verkregen, maar lijken ook weinig waarschijnlijk. Aldus zou bier met een alcoholpercentage van 5 pct. volgens de eerste omzettingsformule 9 graden Plato hebben en volgens de tweede omzettingsformule 229 graden Plato. In het licht van de in het voormelde artikel 5 van de wet van 7 januari 1998 bedoelde schaal met graden Plato lijkt het hoogst onwaarschijnlijk dat bier met een alcoholvolumepercentage van 5 pct. zulke graden Plato heeft.

B.9.3. Zoals in B.2.2 is uiteengezet, staat het aan de verzoekende partij te kennen te geven in welk opzicht de wetgever de normen zou hebben geschonden die zij ter ondersteuning van haar middel aanvoert.

B.9.4. De verzoekende partij heeft te dezen echter nagelaten een minimum aan elementen aan te brengen om het Hof in staat te stellen te bepalen in welk opzicht de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 110 van het VWEU, konden zijn geschonden door de bepalingen die zij bestrijdt.

B.9.5. In zoverre het is afgeleid uit de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 110 van het VWEU, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

B.10.1. Het Hof moet nog nagaan of de bestreden bepalingen bestaanbaar zijn met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd.

B.10.2. De wetgever beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid om belastingen in te voeren en de belastingplichtigen aan te wijzen. Het Hof vermag de beleidskeuzen van de wetgever, alsook de motieven die daaraan ten grondslag liggen, slechts af te keuren indien zij zonder redelijke verantwoording zouden zijn.

Te dezen vermocht de wetgever rekening te houden met de verschillen met betrekking tot de productieprocessen en de verbruikspatronen van wijn en bier toen het erom ging de berekeningswijze van de accijnzen die op die dranken worden geheven, vast te stellen. Een dergelijke keuze lijkt des te minder onredelijk daar wijn in vrij geringe mate met bier concurreert en daar de ter zake van toepassing zijnde richtlijnen de wetgever ertoe machtigen in onderscheiden berekeningswijzen te voorzien met betrekking tot de accijnzen die per liter wijn of bier worden geheven.

B.10.3. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, volstaat de loutere omstandigheid dat een verhoging van de op bier geheven accijnzen meer fiscale inkomsten zou hebben opgeleverd, niet om de maatregel onredelijk te maken, rekening houdend met de aan de wetgever toegekende beoordelingsmarge en rekening houdend met de mogelijkheid waarover hij beschikt om een louter budgettair doel te verzoenen met andere overwegingen met betrekking tot de soorten van producten die aan de in het geding zijnde belasting zijn onderworpen.

Bovendien toont de verzoekende partij niet ten genoegen van recht aan dat de verhoging van de accijnzen op wijn zou leiden tot een toename in de verkoop van bier, zodat de maatregel contraproductief zou zijn.

B.10.4. Aangezien de verzoekende partij zich ertoe beperkt het bestaan van een « verdoken staatssteun » te vermelden, zet zij de draagwijdte van haar grief niet voldoende uiteen.

B.11. Het middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus gewezen in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 9 oktober 2014.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschant

J. Spreutels